

Bože, pomoz mi!

Kamil, Lukáš, Mirek a Radek ovládají sedmou třídu. Chtějí zotročit i nového žáka Jirku, který hledá ochranu v partě ministrantů. Čtveřice „vyvolených“ napadne lstivě osmičku služebníků oltáře už na cestě do školy a přinutí je k útěku. Co se stane ve škole? Jirka má v kapse mobil. Stačí jednou tůknout a ministranti se vyrojí ze svých tříd, aby ho ochránili. Jirkova maminka doma mateřským citem poznává, že její syn je v neznámém nebezpečí.

Jirka váhavě otevírá dveře do třídy a musí si přiznat, že není žádný hrdina. Co ho tam čeká? Napadnou ho teď hned, anebo počkají na vhodnější příležitost? Rukou v kapse svírá mobil. Vstupuje do zlověstného ticha, které nevěstí nic dobrého.

Stačí dojít k tabuli, když proti němu vystartuje Kamil. Vnímá pohyby židlí – obklíčují ho. Zůstává stát a přitiskuje se k tabuli.

„Prohlédnout!“ dává Kamil příkaz svým spojencům.

Všichni tři se vrhnou po Jirkově ruce. Vytrhnou ji z kapsy i s mobilem, který padá na podlahu a dojíždí pod učitelův stůl. Ale to už jsou ve dveřích ministranti.

„Co se tu děje?“ vzkřikne Honza.

„Napadli mě, zkroutili ruce...“

Větu však nedokončí, když se ozve ječivý hlas obávané učitelky: „Co se tady děje?“

Kamil pohotově křičí: „Chtějí nás zbit.“

„Přišli jsme bránit Jirku,“ hájí se Honza.

„Lžou, dělají na nás výpady,“ přidává se Mirek.

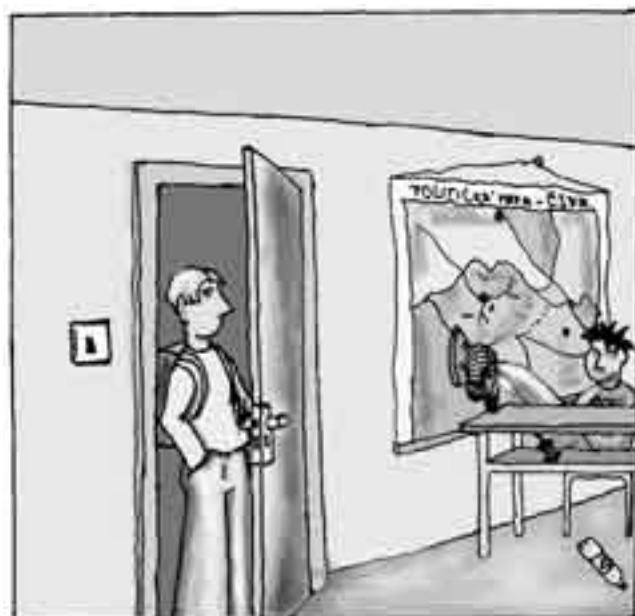
„To není pravda.“

„To je hrozné,“ chytá se Kamil za hlavu, „všude nás honí, a když se bojíme vyjít ze třídy, tak nám vlezou až sem.“

Učitelka přechází ke svému stolu a zvolá: „Dost!“

Okamžitě je ticho. Hubená a prohnutá postava učitelky se zavlní. Je to obávaná a pověstná póza, která jí vynesla přezdívku Kobra. Mladá žena se zadívá do třídy a ukazuje na nejlepší žačku. Přitom opět zaječí: „Liduško, jak to bylo?“

Děvče vstává a bez váhání odpovídá: „Kamil má pravdu.“

Kryje si tak záda a zároveň získává přehled o třídě. Ano, čtveřice se stahuje k němu. Musí zavolat o pomoc! Nahmatává ukazovákem volací tlačítko a dává o sobě vědět. Uklidňuje se, kluci tu budou za chvíli.

I Kamil si toho všimá. Zastavuje se, aby vysondovoval, proč se ho ten páriec nebojí. Moc času však nemá – zvoní a každou chvíli tu bude učitelka.

„Vytáhni tu ruku z kapsy, když s tebou mluví vyvolený!“ vzkřikne na něho a postřehne úlek v jeho tváři. Jirka ho neposlechne a dál křečovitě drží mobil. I přes látku je vidět, že tam něco svírá.

ŠIKANA

V SEDMÉ TŘÍDĚ

Píše
Josef Janšta

Kreslí
Dominik Strnad

„Běžte do svých tříd,“ poručí už klidněji učitelka, „vás šest naklužete o přestávce k mému kabinetu se žákovskými knížkami.“

„Ale vždyť oni ho chtěli zmlátit...“ hájí se Honza, ale hlas učitelky ho opět umlčí.

Stojí jako generál vedle stolu a usedá teprve, až je prostor u tabule prázdný. Přitom fukne špičkou boty do mobilu. Nechá si jej podat žákyní z první lavice a znovu ječí: „Co je zas tohle?“

Hlásí se Jirka a chce všechno vysvětlit. Ale kde má začít, aby mu Kobra uvěřila? Ale než se na něco zmůže, tak mu učitelka nařizuje: „Sedni si, vrátím ti ho při obědě, aby tě to nepokoušelo.“

Jirka se už neodvažuje nic říct. Stejně by se neobhájil. Nikdo ve třídě by ho nepodpořil. S hrůzou si uvědomuje, že je sám proti velké přesile. Hned příští přestávku se na něho vrhnou a zmlátí ho. Bude jim muset slíbit poslušnost. Co mu zbývá? S ministranty ztratil spojení a navíc musí za Kobrou. Teprve teď je mu líto, proč se nesvěřil mamince. Jistě by zavolala tátovi, aby zašel do školy. Odpoledne to doma napraví. Ale jak to tu přežít teď? Má jim jen tak naoko slíbit poslušnost a zítra ... Co zítra?

Utíkají všichni dolů. Počítají, že Jirka poběží za nimi. Ale on usedá na trám a brečí bolestí i bezmocností. Přitom vzhledně uplakanýma očima k věži a vyčítá: „Bože, proč jsi mně nepomohl?“

Ne, do třídy nepůjde. Uteče domů za maminkou. Všechno jí řekne...

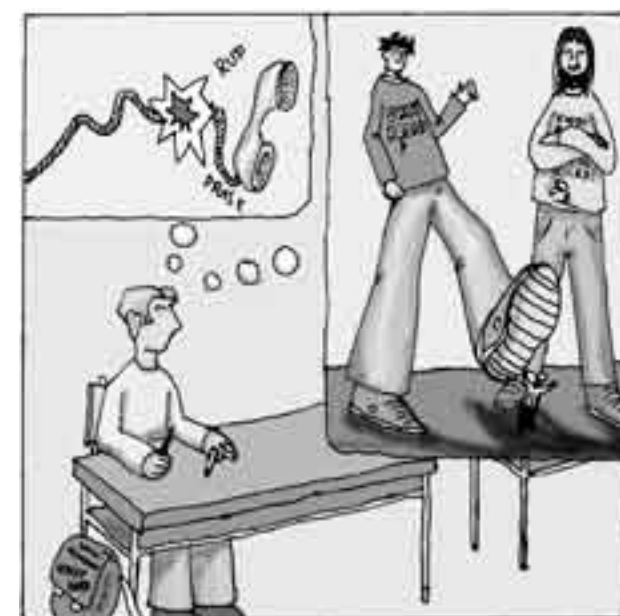
Kamil s partou přibíhají ke třídě. Na chodbě tam stojí nějaká paní a dveře jsou zavřeny.

„Byli jsme na záchodě,“ nařizuje vůdce výmluvu, „máme z hrušek průjem.“

Ale další nemilé překvapení je čeká ve třídě. Namísto učitelky stojí u tabule třídní učitelka a ptá se po Jirkovi. Kamil váhá jenom chvíli. Je mu jasné, že ta žena přede dveřmi je jeho matka. Přišla si stěžovat. Musí se teď ukázat jako dobrák, který chce pomoci. Hlásí se, a když dostane slovo, oznamuje: „Má průjem jako my, skočím pro něho na záchod.“

Dostává svolení. Má teď několik minut na to, aby zaběhl na půdu a jako spasitel přivedl také Jirku. Má dost času na to, aby se připravil na to, jak všechno hodí na něho a sám zůstane čistý.

Pokračování příště

I když rodiče přijdou do školy, zmůžou tu něco proti třídě, která poslouchá vyvolené jako hodinky? Nakonec z něho udělají viníka tak, jak to dneska narežirovali na ministranty. Bože, pomoz! Jedině ty můžeš pomoci, napadají ho slova modlitby. Bože, pomoz mi!

O přestávce vyráží ven ze třídy hned v patách učitelky. Je to moment překvapení pro Kamila a jeho partu. Než se za ním vydají, zabočí za roh, přeběhne ke schodišti. Několika skoky je na podestě. A když se ohlédne a nevidí nikoho z Kamilovy party, vyběhne do druhého patra. Nahoře zamíří na schodiště k půdě. Zde se ukryje a přečká přestávku. Usedá na trám a zahledí se do vikýře. Vidí v něm kousek věže. Je to pro něho výzva k modlitbě. Stále znovu šeptá: „Bože, pomoz mi! Bože, pomoz mi! Bože, pomoz mi!“

Ale víc času mu dopřáno není. Kamil se třemi přísluhovači ho vyslídili a pádí k němu. Jsou rozrušení až k nepřičetnosti. Kopou ho a buší do něho pěsti. Jirka to zatím ustojí... Zespodu sem doléhá zvuk zvonku – přestávka končí. Útočníci zaváhají. V nastalé situaci si nemohou dovolit přijít pozdě do hodiny. Musejí vypadat jako vzoroví.

Kamil proto za všechny vyhrožuje: „O příští přestávce budeme pokračovat!“

